Він поклав своє перо.
Воно тихо лежить на столі.
Воно тихо лежить в пустоті.
Він поклав своє перо.

Стільки усього, чого не можна ані написати ані приховати!
він приголомшений новинами з далеких країв,
тим часом новенька валіза пульсує як серце.

Надворі початок літа.
Із зеленини чути спів – людей чи птахів?
І вишневий квіт вкриває вантажівки, що повернулись додому.

Минають тижні.
Повільно темніє.
Метелики сідають на шибки:
маленькі бліді телеграми від світу.
Переклад Д. Суворова